

CRONICILE
SPIDERWICK.

TONY
DITERLIZZI

HOLLY
BLACK

4

COPACUL DE FIER

Priviți, muritorilor, o frumusețe care nicidecum nu se va veșteji!

CRONICILE
SPIDERWICK.

COPACUL DE FIER
A patra carte din cele cinci

Tony DiTerlizzi
Holly Black

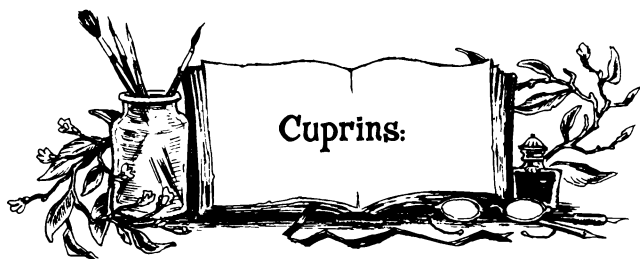
rao pentru copii

Bunicii mele, Melvina, care mă sfătuia să scriu o carte întocmai ca aceasta și căreia eu îi răspundeam că nu voi izbuti niciodată.

– H.B.

*Lui Arthur Rackham. Fie să îi inspire și pe alții așa cum
m-ai inspirat pe mine!*

– T.D.

LISTA PAGINILOR CU ILUSTRĂȚII	8
SCRISOARE DE LA HOLLY BLACK.....	10
SCRISOARE DE LA COPIII FAMILIEI GRACE	11
HARTA ȚINUTULUI SPIDERWICK ȘI A ÎMPREJURIMILOR	12
CAPITOLUL ÎNTĂI ÎN CARE AFLĂM DE O BĂTAIE ȘI DE UN DUEL	17
CAPITOLUL AL DOILEA ÎN CARE GEMENII GRACE DEVIN TRIPLEȚI	33
CAPITOLUL AL TREILEA ÎN CARE SIMON DEZLEAGĂ O GHICITOARE.....	47

CAPITOLUL AL PATRULEA ÎN CARE GEMENII DESCOPERĂ UN COPAC FĂRĂ PERECHE	59
CAPITOLUL AL CINCILEA ÎN CARE JARED ȘI SIMON O TREZESC PE FRUMOASA ADORMITĂ.....	73
CAPITOLUL AL ȘASELEA ÎN CARE PIETRELE VORBESC.....	85
CAPITOLUL AL ȘAPTELEA ÎN CARE COPIII SUNT MARTORII UNEI TRĂDĂRI NEAȘTEPTATE	97

PRIVIȚI, MURITORILOR, O FRUMUȘETE CARE NICICÂND NU SE VA VEȘTEJI!	2
HARTA ȚINUTULUI SPIDERWICK ȘI A ÎMPREJURIMILOR	12
E O CARIERĂ ABANDONATĂ	16
PUN PARIU CĂ TE PLACE!	21
MIE ÎMI PLACE MAI MULT CÂND SE DUELEAZĂ FĂRĂ TOATE PROȘTIILE ASTEA!	25
SE AUZEA DOAR ZĂNGĂNITUL LAMELOR DE OȚEL	27
ANTRENORUL ÎI TĂIE CALEA.....	30
CHIAR NU ȘTII CINE SUNT?	32
TU CE FEL DE CREATURĂ CREZI CĂ ERA?	37

MALLORY?	41
JARED ÎNCREMENI.....	44
TOR TRECE CASA, DECI SCHIMBĂ CHEIA	46
DAR E UN DRUM CAM LUNG PÂNĂ JOS	50
CE AVEM NOI AICI? PRIZONIERI!	58
PRIVIȚI, MURITORILOR, O FRUMUȘEȚE CARE NICICÂND NU SE VA VEȘTEJI!	64
PREAMĂRITE KORTING!.....	66
VA TREBUI SĂ NE DAI DE MÂNCARE!	72
NU SUNT NICI AICI	78
SPRIJINĂ-TE ÎN SABIE CA ÎNTR-UN BASTON	82
PIETRELE. PIETRELEVORBESC. ELEVORBESCCUMINE.....	84
PIETRELEVORBESC.....	88
EI FĂCURĂ SALTUL ÎMPREUNĂ.....	91
DULĂII DE METAL DĂDURĂ BUZNA ÎN ÎNCĂPERE	93
CE S-A ÎNTÂMPLAT?	96
OMORĂȚI-I!	101

Dragă cititorule,

De-a lungul anilor în care Tony și cu mine am fost prieteni, amândoi am împărtășit aceeași fascinație copilărească față de personajele de poveste. Pe vremea aceea nu ne dădeam seama cât de importantă era legătura dintre noi și nici de felul cum avea ea să fie pusă la încercare.

Într-o bună zi, Tony și cu mine, împreună cu alți autori, dădeam autografe într-o librărie cunoscută. După ce am terminat de semnat autografele, am mai întârziat pe acolo, dând o mână de ajutor la așezatul cărților pe rafturi și stând la taclale când, la un moment dat, un vânzător s-a apropiat și ne-a spus că cineva lăsase o scrisoare pentru noi. Când l-am întrebat care dintre noi era destinatarul, răspunsul lui ne-a umplut de mirare.

– Amândoi, a spus el.

Scrisoarea era exact cea pe care o vedeți reprodusă pe pagina următoare. Tony a petrecut mult timp nefăcând altceva decât să se uite fix la fotocopia care venise împreună cu ea. Apoi, pe un ton scăzut, el întrebă despre restul manuscrisului. Ne-am grăbit să scriem un răspuns, l-am vârât la loc în plic și l-am rugat pe vânzător să îl dea copiilor familiei Grace.

Nu după multă vreme am găsit pe pragul ușii un pachet legat cu panglică roșie, iar după câteva zile, îmi sunară la ușă trei copii care îmi istorisiră această poveste.

Ceea ce s-a petrecut de atunci este greu de descris. Tony și cu mine ne-am trezit într-o lume în care nu prea crezuserăm până atunci. Acum știm că spiridușii, elfii și zânele sunt cu mult mai mult decât povești pentru copii. Există în jurul nostru o lume invizibilă și noi nădăduim, dragă cititorule, că tu îți vei deschide ochii înspre ea.

HOLLY BLACK

Dragă Doamnă Black și Domnule DiTerlizzi,

Știu că mulți oameni nu cred în spiridusi și în alte asemenea ființe, dar eu cred și mă gândesc că și dumneavoastră credeți.

După ce v-am citit cărțile, le-am povestit fraților mei despre dumneavoastră și ne-am hotărât să vă scriem. Noi știm ceva despre spiridusii care există cu adevărat, de fapt, știm chiar o mulțime de lucruri despre ei. Pagina pe care am atașat-o acestei scrisori este o fotocopie dintr-o carte veche pe care am găsit-o în podul casei noastre.

Nu este o copie prea grozavă pentru că am avut niște necazuri cu copiatorul, dar vă putem spune că această carte le explică oamenilor cum să identifice spiridusii și cum să se apere de ei.

Ați putea să dați această carte editorului dumneavoastră?

Dacă da, atunci vă rugăm să puneți o scrisoare în acest plic și să îl lăsați la magazin. O să găsim noi o cale să vă trimitem cartea pentru că prin poșta obișnuită ar fi, pur și simplu, prea periculos.

Tot ceea ce vrem noi este ca oamenii să știe despre toate acestea. Lucrurile care ni s-au întâmplat nouă li s-ar putea întâmpla și altora.

Ai Dvs.,

Mallory, Jared și Simon Grace

CRONICILE
SPIDERWICK.

The image features a highly decorative title in a blackletter or gothic font. The word "CRONICILE" is positioned at the top in a smaller, all-caps font. Below it, the word "SPIDERWICK." is written in a much larger, more ornate font. The letter 'S' is particularly large and features a detailed spiderweb pattern within its upper curve. The letters 'P', 'I', 'D', 'E', 'R', 'W', 'I', 'C', 'K' are also highly stylized with intricate flourishes and serifs. A decorative sunburst or fan-like element is integrated into the base of the letters 'P', 'I', 'D', 'E', 'R', 'W', 'I', 'C', 'K'. The entire title is rendered in black on a white background.

IEȘIREA SPRE
ORAȘ

SCOALA
3 WATERHOUSE

VECHEA
CARIERA

STRADA
KINGENBACH

PĂRAUL
ROBINSON

STRADA
ROBINSON

Harta finitului

SPIDERWICK

și a
împrejurimilor

CURTEA
CU GUINOARE

CÂMPUL

PODUL

DOMENIUL
SPIDERWICK

STRADA
SOSEAUA DULAC

STRADA
KOUNTREEP

PĂDUREA

COLEGIUL J. WATERHOUSE

DATA: octombrie 11

NUMELE ELEVULUI: Grace Jared

SEX: M CLASA: 4 VÂRSTĂ: 9 SSN: 134-00-2067

ELEVUL LOCUIEȘTE ÎMPREUNĂ CU: Mama Tatăl Ambii părinți Alții

Jared Grace A FOST EXMATRICULAT DIN ȘCOALĂ PENTRU O PERIOADĂ DE 10 zile

ÎN TIMPUL ACESTEI PERIOADE ELEVUL ESTE EXCLUS DE LA TOATE ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE ȘI DIN CAMPUS. ACEASTA ESTE prima SUSPENDARE ȘI S-A FĂCUT DIN URMĂTOARELE MOTIVE: În data de 11 octombrie, Jared Grace a fost văzut pe holul școlii amenințând un alt elev cu un cuțit, în timpul desfășurării unor activități sportive. În acord cu regulamentul, orice elev care este găsit în incinta școlii sau în imediata ei apropiere purtând arme sau obiecte periculoase (a se vedea capitolul 550 pentru detalii în privința a ce se consideră armă și obiect periculos) sau cu substanțe interzise este pasibil de eliminare din școală.

REGRETĂM FAPTUL CĂ A FOST NEVOIE SĂ APELĂM LA ACEASTĂ MĂSURĂ DISCIPLINARĂ. PENTRU ALTE INFORMAȚII VĂ INVITĂM SĂ MĂ CONTACTAȚI DIRECT LA ȘCOALĂ.

ORELE PE CARE ELEVUL LE PIERDE ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ NU POT FI RECUPERATE.

SPERĂM CĂ PRINTR-O MAI BUNĂ COOPERARE VOM PUTEA SĂ REZOLVĂM ACEASTĂ PROBLEMĂ ȘI SĂ EVITĂM APARIȚIA ALTORA.

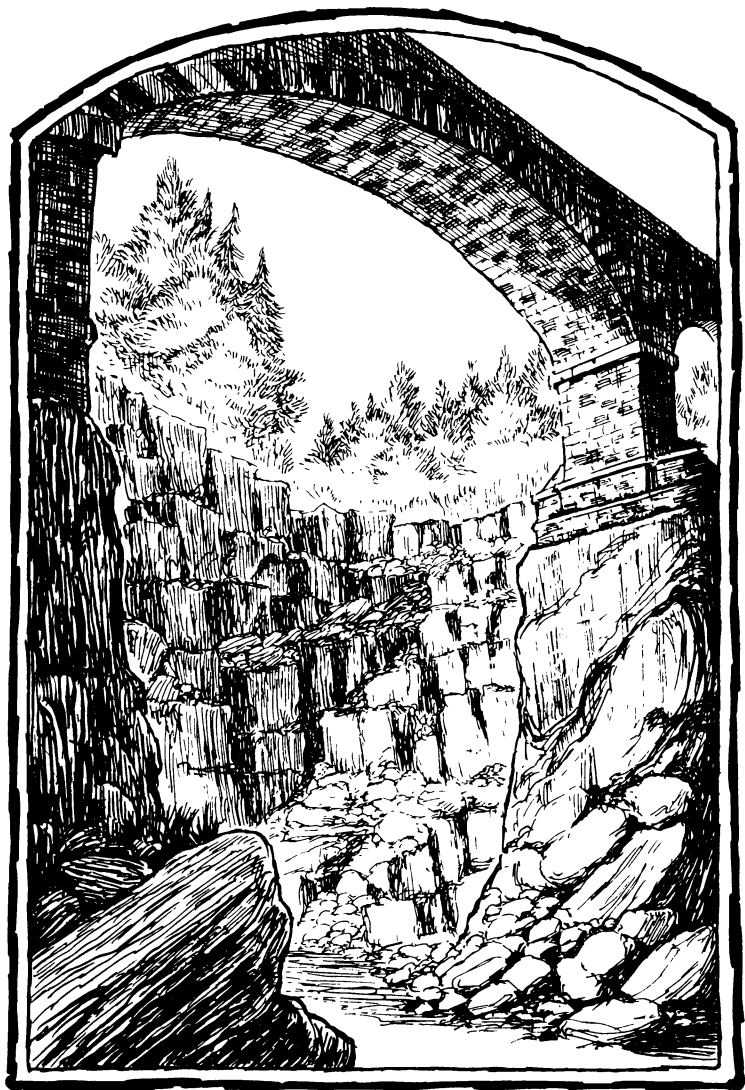
COMENTARII

Din cauza unor evenimente anterioare și a regulamentului școlii considerăm că această măsură este absolut necesară. Va fi planificată o audiere cu comitetul școlii despre care vă vom anunța. Dumneavoastră și fiul dumneavoastră sunteți rugați să prezentați orice fel de lămuriri despre care considerați că ar ajuta la luarea unei decizii în acest caz.

ELEVUL SUS-NUMIT A FOST SUPUS ACESTEI MĂSURI DISCIPLINARE ÎN DEPLIN ACORD CU LEGILE STATULUI.

SEMNĂTURA DIRECTORULUI

Copie a scrisorii care anunța exmatricularea lui Jared.

E o carieră abandonată.

Capitolul Întâi

În care aflăm de o bătaie și de un duel

Motorul mașinii era deja pornit, iar Mallory aștepta rezemată de portieră. Tenișii ei jerpeliți făceau o figură lamentabilă în comparație cu albul strălucitor al cio-rapilor lungi de la costumul de scrimă. Fata își pomădase părul din belșug și și-l legase la spate într-o coadă atât de strânsă, încât ochii păreau cât pe ce să îi iasă din orbite.

Doamna Grace stătea la volan cu mâinile în șolduri.

– L-am găsit! strigă gâfâind Jared în timp ce venea în fugă spre ele.

– Simon! strigă mama copiilor. Unde ai fost? Te-am că-utat peste tot!

– Eram în garaj, răspunse el. Am grijă de un... de o pa-săre pe care am găsit-o zilele trecute, continuă el cam stânjenit, căci nu era deloc obișnuit să fie nevoit să mintă. Aceasta era de obicei responsabilitatea lui Jared.

– Ce păcat că mama nu a vrut să plecăm fără tine! zise Mallory dându-și ochii peste cap.

– *Mallory!* făcu mama lor, clătînând din cap dezaprobator. Mai bine urcați cu toții în mașină, suntem deja în întârziere și eu mai am încă un drum de făcut.

Când Mallory se întoarse ca să își așeze geanta în portbagaj, Jared observă că pieptul ei arăta, hm, ei bine, arăta... ciudat. Cumva... țeapăn și neobișnuit de... mare!

– Ce porți? întrebă el, arătând cu degetul în direcția aceea.

– la mai lasă-mă în pace! îl repezi sora lui.

– Păi, arată de parcă ai avea... chicoti băiatul.

– Taci odată! îl întrerupse ea din nou, așezându-se pe scaunul din față al mașinii în vreme ce băieții se suiau în spate. Trebuie să-l port, mă protejează de lovituri.

Jared zâmbi cu ochii spre fereastră, urmărind cu privirea copacii care se înșirau de-a lungul drumului.

În ultimele două săptămâni, prin casă nu se mai simțise nici o mișcare de-a spiridușilor și chiar și Thimbletack tăcuse mâlc.

Din când în când, Jared trebuia să își reamintească singur că tot ce se întâmplase nu era doar o simplă închiuire. Uneori chiar i se părea că totul avea o explicație logică. Chiar și pentru apa de la robinet care te ardea găsiseră pretextul că venea dintr-un izvor contaminat așa că, până când vechile conducte aveau să poată fi conectate la o rețea centrală, ei foloseau tone de apă adusă de

la magazin în bidoane, iar mama lor nu găsise în asta nimic ieșit din comun.

Totuși, mai era și grifonul lui Simon, iar existența lui nu ar fi putut fi explicată decât de *Ghidul* lui Arthur.

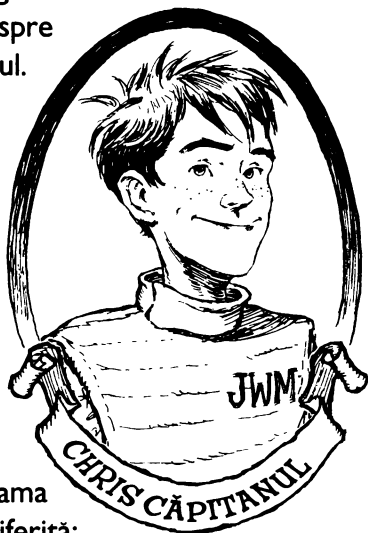
– Nu-ți mai roade părul, îi spuse mama lui Mallory. Ce te neliniștește? E vorba de echipa asta nouă? E chiar atât de bună?

– Nu sunt neliniștită, nu am nimic, răspuse Mallory.

Pe când încă mai locuiau la New York, ea obișnuise să facă scrimă îmbrăcată în pantaloni de trening și cu o jachetă pe care o lua la nimereală dintr-o grămadă, cât despre punctele înscrise, ele erau înregistrate de un tip care ridica mâna înspre tine atunci când marcai câte unul.

Dar la școala cea nouă, cei din echipa de scrimă aveau costume adevărate și florete electrice conectate la o tabelă de marcaj care se lumina atunci când cineva marca un punct. Jared se gândi că până și numai asta și era suficient ca să neliniștească pe oricine.

Dar, din câte se părea, mama lor avea o explicație cu totul diferită:

– De fapt, e vorba de băiatul ăla, nu-i așa? Cel cu care vorbeai miercuri când am trecut să te iau de la școală.

– Ce băiat, ce băiat? se repezi Simon, începând deja să chicotească.

– Tu să taci din gură, îl apostrofă mama lui, dar îi răspunse totuși: Chris, căpitanul echipei de scrimă. El e căpitanul, Mallory, nu-i așa?

Sora lor aprobă printre dinți fără chef.

– Chris și Mal sunt iu-bi-ți, Chris și Mal se pu-pă, îngână pe un ton cântat Simon. Jared începu și el să râdă pe înfundate, iar Mallory se întoarse spre scaunele din spate cu ochii îngustați ca niște lame de cuțit.

– Ce ai zice să îți pierzi toți dinții de lapte dintr-odată?

– Nu-i băga în seamă, o sfătui mama lor. Și mai ales, *nu* fi îngrijorată! Ești o fată deșteaptă și drăguță și ești foarte bună la scrimă. Pun pariu că te place!

– *Mama!* gemu Mallory făcându-se mică pe scaunul ei.

Doamna Grace opri mașina în fața bibliotecii unde lucra, lăsă înăuntru niște hârtii și apoi se întoarse la mașină răsufând cam precipitat.

– Hai odată, știi, nu am voie să întârzii! o grăbi Mallory care începu să își netezească părul, deși nu ar fi fost deloc nevoie. Doar e primul meu meci!

– Aproape am ajuns, îi răspunse mama ei oftând.

Jared își întoarse din nou privirea spre fereastră exact la timp ca să observe, pe când treceau cu mașina peste un

Pun pariu că te place!

pod de piatră, ceva ce aducea foarte bine cu un crater adânc. „Hm, autobuzul școlii nu o lua niciodată pe drumul acesta.“

– Simon, ia te uită! Ce crezi că e acolo?

– E o carieră părăsită, spuse Mallory nerăbdătoare. Pe vremuri, aici săpau oamenii ca să scoată piatră.

– O carieră, repetă Jared ca un ecou, căci tocmai își amintise o notiță scrisă pe harta pe care o găsiseră în biblioteca străunchiului lor Arthur.

– Crezi că au găsit și ceva fosile pe aici? întrebă Simon, care se cățărase de-a binelea peste fratele lui ca să vadă

mai bine pe fereastră. Mă întreb, oare ce fel de dinozauri trăiau prin locurile astea?

Dar mama lor intrase deja cu mașina în parcare a școlii și nu-i mai răspunse.

Jared, Simon și mama lor urcară treptele și se așezară pe băncile din sală în timp ce Mallory merse să se așeze alături de cei din echipa ei.

În sală sosiseră deja și stăteau așezate câteva familii și niște oameni pe care Jared îi recunoscuse de la școală. Pe podele fusese întins un covor dreptunghiular, imprimat cu dungii. Mallory îl numea *pistă*, dar Jared era totuși de părere că arăta exact ca o rogojină.

Dincolo de ea se afla o masă pliantă unde se găsea tabela de marcaj. Plină de butoane colorate, arăta mai mult ca un joc decât a ceva cu adevărat important. Directorul meșterea de zor la niște fire, conectându-le la una dintre florete și potrivind tensiunea necesară pentru ca soneria să sune și becurile să se aprindă atunci când cineva avea să marcheze un punct.

Mallory se așeză pe o bancă de metal de la capătul *pistei* și se apucă să își scoată lucrurile din geantă, iar Chris se ghemui alături și începu să-i vorbească. Membrii celeilalte echipe se învârteau la capătul opus al pistei. Costumele

lor erau de un alb atât de strălucitor, încât pe Jared îl dureau ochii numai uitându-se la ele.

În sfârșit, directorul anunță că venise timpul pentru primul tur, chemă doi concurenți, le dădu să își prindă câte un mic receptor la spatele pantalonilor, apoi atașă la floretele lor câte o coardă. Totul era atât de profesionist! Când cei doi începură să se dueleze, Jared încercă să își amintească ce-i spusese Mallory despre luminile care pâlpâiau, dar nu izbuti nici în ruptul capului.

– Ce de aiureli! Mie îmi place mai mult când se duelează fără toate prostiile astea! exclamă Jared fără să se adreseze nimănui în particular.

După încă două partide, Jared pricepuse că luminile colorate arătau că lovitura fusese valabilă, dar lumina albă însemna că punctul înscris nu era luat în considerare. Erau valabile numai loviturile date în piept, o regulă cam stupidă după părerea lui, căci să primești o lovitură în picior durea groaznic, el făcuse destulă practică cu Mallory ca să știe foarte bine cum stăteau lucrurile.

În cele din urmă o chemară pe pistă și pe Mallory. Adversarul ei, un băiat înalt pe nume Daniel și-nu-mai-contează-cum, zâmbea cu gura până la urechi când își puse masca. Era evident că nu avea nici o idee despre ce îl aștepta.

Jared îi dădu un ghiont cu umărul lui Simon tocmai când fratele lui ronțăia de zor un covrigel.

– O să și-o ia!

*Mie îmi place mai mult când se duelează fără toate
prostiile astea!*

– Mie-mi spui! răspunse Simon. Vai de capul lui ce îl așteaptă!

Când fata sări la atac, codița ei începu să salte de colo-colo. Floreta ei îl lovi puternic pe Daniel în piept înainte ca el să poată para lovitura. Directorul ridică o mână și tabla străluci, marcând un punct pentru Mallory și făcându-l pe Jared să rânjească mulțumit.

Mama copiilor stătea acum cu tot corpul aplecat înainte de parcă ar fi fost altceva de auzit în afară de zăngănitul lamelor subțiri de oțel în mereu același ritm de atac – parare – ripostă. Daniel se aruncă în față disperat, prea necăjit ca să își mai poată controla avansul. Mallory contraatacă, preschimbându-și apărarea în atac și înscrise din nou.

Sora lor îl învinse pe Daniel fără să fi fost atinsă nici măcar o dată. Cei doi se salutară ceremonios, iar băiatul, de-abia mai putând să respire, își scoase masca de pe fața roșie ca racul. Când Mallory își arată chipul, zâmbea larg și ochii îi sclipeau de satisfacție.

În drumul ei spre băncile de metal, căpitanul îi dădu feței o îmbrățișare scurtă și cam neobișnuită.

Jared nu vedea prea bine, dar ar fi putut să jure că obrajii lui Mallory erau acum cu mult mai îmbujorați decât atunci când ieșise de pe pistă.

Meciurile continuară, echipa lui Mallory se descurca destul de bine, iar când veni rândul Căpitanului să se duceleze, Mallory îl încurajă zgomotos.

Se auzea doar zăngănitul lamelor de oțel.

Din păcate, asta nu-i fu băiatului de nici un ajutor pentru că adversarul lui îl învinse la o diferență mică de puncte.

Furișându-se spre locul lui, el trecu pe lângă Mallory fără să-i arunce vreo privire și respinse ridicând din umeri încercările ei de a-i vorbi.

Când Mallory se auzi chemată din nou pe pistă, el nici măcar nu mai ridică privirea.

Jared, care urmărea scena de lângă staluri, se încruntă. Și apoi se încruntă și mai mult când văzu o fată cu părul blond, îmbrăcată în costum alb de scrimă, cotrobăind de zor prin geanta surorii lui.

– Cine e aia? întrebă el arătând-o cu degetul.

– Habar n-am, încă nu s-a duelat, răspunse ridicând din umeri Simon.

Să fi fost o colegă de-a lui Mallory? Poate că lua doar ceva cu împrumut. Și totuși, felul cam furișat în care fata se oprise lângă geantă exact atunci când nimeni nu se uita în direcția ei îl făcu pe Jared să creadă că avea de gând să fure ceva. Dar ce ar fi putut să fure cineva din geanta lui Mallory, în afară de ciorapi purtați și florete de rezervă?!

Jared se ridică în picioare. Trebuia să facă ceva. Oare chiar nimeni nu băga de seamă ce se petrecea?!

– Unde te duci? îl întrebă mama lui.

– La baie, îi veni automat minciuna pe buze, deși mama lui avea să îl vadă că de fapt traversa sala de sport îndreptându-se într-o cu totul altă direcție. Ar fi vrut să îi poată

spune adevărul, dar știa că ea ar fi găsit imediat o scuză pentru fată, căci gândea numai de bine despre toată lumea, în afară de el.

Jared coborî din tribune și, ținându-se aproape de pereți, traversă sala spre locul unde fata încă mai răscolea prin lucruri. Dar tocmai când Jared se apropia de scaune, antrenorul, un bărbat scund și vânos, cu smocuri de pericărungi pe obraji, îi tăie calea.

– Îmi pare rău, puștiule, nu ai voie să vii aici în timpul meciului.

– Dar fata aia încearcă să fure lucrurile surorii mele!

– Care fată? întrebă antrenorul uitându-se în jur.

Când Jared se întoarse ca să i-o arate, își dădu seama că fata dispăruse și începu atunci să bâlbâie o explicație.

– Păi, nu știu cine este, încă nu s-a duelat.

– Toți s-au duelat, puștiule. Cred că ar fi mai bine să te întorci la locul tău.

Jared se întoarse spre trepte, stânjenit, dar apoi îi veni o idee. Poate ar fi trebuit totuși să dea o fugă până la baie și astfel, la întoarcere, mama lui ar fi avut de pus mai puține întrebări. Exact când era gata să treacă de ușile albastre ale sălii, aruncă o privire îndărăt. Acum Simon era cel care răscolea de zor prin geanta lui Mallory. Dar Simon era îmbrăcat cu hainele lui! Oricine ar fi putut să creadă că acolo era el însuși! Jared își miji ochii, sperând că ceea ce vedea avea vreun sens.

Antrenorul îi tăie calea.

În clipa următoare, o bănuială îngrozitoare i se înfiripă în minte. Uitându-se în tribune, el îl văzu pe fratele său așezat lângă mama lor și ronțându-și liniștit covrigeii.

Oricine ar fi fost ființa aceea, cu siguranță nu era Simon.

Chiar nu știi cine sunt?

Capitolul al Doilea

În care gemenii Grace devin tripleți

Jared nu se mai putu mișca de lângă pragul ușii. Auzea și zgomotul scos de florete, și uralele, dar toate păreau să ajungă până la el de foarte departe. Nu putea decât să privească îngrozit cum antrenorul se certa cu copia lui! Omul se înroșise la față și câțiva dintre jucători aruncară spre dublura lui Jared priviri mirate.

– Grozav! se strâmbă Jared. Cum avea să poată explica el toate astea?!

Antrenorul arată cu mâna spre ușile mari ale sălii de sport și băiatul îl văzu pe Jared cel Neadevărat că se îndrepta spre ușile batante și spre el! În timp ce acesta se apropia, Jared văzu cum fața i se strâmba tot mai mult într-un rânjel, iar asta îl făcu să își încleșteze pumnii.

Jared cel Neadevărat trecu pe lângă el fără măcar să îi arunce vreo privire și împinse ușile în lături. Jared ar fi

dat orice să găsească un mod de a-i șterge zâmbetul acela de pe față și ieși pe urmele lui pe un coridor mărginit de dulapuri.

– Cine ești? îl întrebă Jared. Și ce vrei de la mine?

Copia sa se întoarse să îl înfrunte și ceva din privirea lui îl făcu pe Jared să simtă că îl trec fiori reci din creștet până în tălpi.

– Chiar nu mă cunoști? Nu sunt oare tu însuși? îl întrebă acesta, strâmbându-și gura batjocoritor.

Era o senzație foarte bizară să îl vadă cum se mișcă și cum vorbește. Nu era deloc ca atunci când îl privea pe

Simon, cu părul lui pieptănat cu grijă

și cu o urmă de pastă de dinți pe buza de sus. Și nu era nici el

însuși, părul era mai răvășit,

ochii erau mai întunecați și

cumva... diferiți. Jared cel

Neadevărat făcu un pas

spre el, iar Jared dădu îna-

poi, încercând disperat

să își dea seama cum

s-ar fi putut apăra de cre-

atura aceea. Brusc, își aduse

ăminte de briceagul pe care

îl avea în buzunarul pantalo-

nilor. Spiridușii urau tot ce era

de fier, iar oțelul era fier măcar în parte. El deschise una dintre lame.

– De ce nu ne lăsați odată în pace pe toți?

Creatura își lăsa capul pe spate și izbucni în râs.

– Nu o să poți scăpa niciodată de tine însuși!

– Taci din gură! Tu nu ești eu! strigă Jared îndreptând cuțitul spre dublura lui.

– Pune deoparte jucăria aia, îi spuse Jared cel Neadevărat cu o voce joasă și răgușită.

– Nu știi cine ești sau cine te-a trimis, dar pun pariu că știi ce cauți, îi spuse Jared. Ai venit după *Ghid*. Ei bine, nu ai să pui niciodată mâna pe el!

Rânjetul creaturii se schimbă în ceva ce nu mai era totuși un zâmbet și apoi se trase înapoi de parcă ceva l-ar fi înfricoșat dintr-odată. Jared privi uimit cum trupul lui Jared cel Neadevărat se micșorează, cum părul lui întunecat devine blond ca nisipul și cum ochii lui, acum albaștri, se măresc de groază.

Înainte ca Jared să poată pricepe ce se întâmpla, auzi în spatele lui o voce de femeie:

– Ce se petrece aici? Lasă cuțitul jos imediat!

Directoarea adjunctă a școlii se apropie în grabă și îl apucă pe Jared de încheietură. Briceagul căzu pe pardoseală și Jared rămase cu privirea pironită pe tăiș, în timp ce băiatul cu părul blond se îndepărta în fugă pe coridor, de

unde se mai auziră o vreme suspinele lui care aduceau grozav de bine cu niște hohote de râs.

– Nu îmi vine să cred că ți-ai adus briceagul la școală, îi șopti Simon lui Jared în timp ce stăteau așezați unul lângă celălalt în fața biroului directoarei adjuncte.

Jared îi aruncă o privire ascuțită. Doar explicase de mai multe ori – chiar și celor de la poliție! – că nu făcuse decât să îi arate băiatului acela cuțitul. Problema era că ei nu reușiseră să îl găsească pe băiat ca să îi confirme povestea.

Apoi, directoarea îi ceruse lui Jared să aștepte afară. Mama lor stătea deja de o bună bucată de vreme în biroul ei, dar băiatul nu auzea nimic din ce se vorbea înăuntru.

– Tu ce fel de creatură crezi că era? îl întrebă Simon.

– Habar n-am. Dacă aș fi avut cartea, am fi putut căuta în ea, răspunse Jared ridicând din umeri.

– Nu îți aduci aminte de nimic care să își poată schimba forma în felul ăsta?

– Nu, nu știu ce poate să fie, răspunse Jared, începând să își frece obrajii cu palmele.

– Uite, eu i-am spus deja mamei că nu a fost vina ta. Tu va trebui doar să îi explici ce s-a întâmplat.

– Da, pufni Jared, de parcă aș putea să fac așa ceva!

Tu ce fel de creatură crezi că era?

– Mă gândesc că aş putea să-i spun că băiatul ăla furase ceva din geanta lui Mallory.

Când văzu că Jared nu răspunde, Simon încercă altceva:

– Sau să-i zic că, de fapt, eu am sărit la el, doar ne schimbăm tricourile și restul și gata!

Dar Jared nu făcu decât să clatine din cap.

Într-un târziu, mama lor ieși din biroul directoarei, cu o expresie de oboseală întipărită pe chip.

– Iartă-mă, îi spuse Jared.

Dar tonul calm al vocii ei îl luă prin surprindere:

– Nu vreau să vorbesc despre asta, Jared. Luați-o pe sora voastră și haideți să mergem acasă.

Jared dădu din cap și se luă după Simon, uitându-se în urmă exact la timp ca să o vadă pe mama lor prăbușindu-se pe banca de pe care el tocmai se ridicase. Oare ce-i trecea prin cap? De ce nu striga la el? Se trezi dorindu-și să o vadă furioasă, cel puțin *asta* ar fi fost de înțeles. Tristețea ei tăcută era cu mult mai înfricoșătoare. De parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva de la el.

Simon și Jared merseră prin toată școala, oprindu-se să îi întrebe pe cei din echipa de scrimă dacă nu cumva o văzuseră pe Mallory. Dar nici unul nu știa ceva de ea. Îl opriră chiar și pe Chris Căpitanul, care păru cam încurcat când îi auzi întrebând de ea, dar clătină apoi din cap în semn că nu o văzuse.

Sala de sport era acum pustie și singurul sunet care se auzea era ecoul pașilor lor pe podeaua de lemn lustruită cu nădejde. Covorul negru fusese strâns și tot ce se folosisese la partidele de scrimă, dat deoparte.

Până la urmă, o fată cu părul lung și șaten le spuse că o văzuse pe Mallory plângând în toaleta fetelor.

– Mallory plângea? Păi de ce, doar a câștigat, spuse Simon neîncrezător.

Fata ridică din umeri.

– Am întrebat-o ce-i cu ea, dar mi-a spus că nu are nimic.

– Tu chiar crezi că era Mal? îl întrebă Simon pe când se îndreptau spre toalete.

– Adică ce, tu crezi că a luat cineva înfățișarea ei? De ce ar lua un spiriduș înfățișarea lui Mallory ca apoi să plângă la toaletă?

– Habar n-am, răspuse Simon, dar să știi că și eu aș plânge, dacă ar trebui să mă transform în Mallory.

Jared izbucni în râs.

– Deci vrei să intri să vezi dacă e acolo?

– Nu, eu nu intru la toaleta fetelor, dădu Simon înapoi. În plus, ai deja atâtea probleme, încât una în plus nici nu mai contează.

– Ba contează, oftă Jared. El împinse ușa și intră. Semăna uimitor de bine cu toaleta băieților, nu lipseau decât pisoarele.

– Mallory? strigă el. Nici un răspuns. Aruncă o privire pe sub uși, dar nu văzu nici un picior. Împinse cu prudență una dintre uși. Cu toate că nu era nimeni înăuntru, el se simțea cam ciudat, nervos și jenat.

După încă o secundă ieși iute înapoi pe coridor.

– Nu e acolo? întrebă Simon.

– Nu, nu-i nimeni înăuntru, răspunse Jared aruncând o privire de-a lungul șirului de vestiare și sperând din toată inima că nu văzuse nimeni de unde tocmai ieșise.

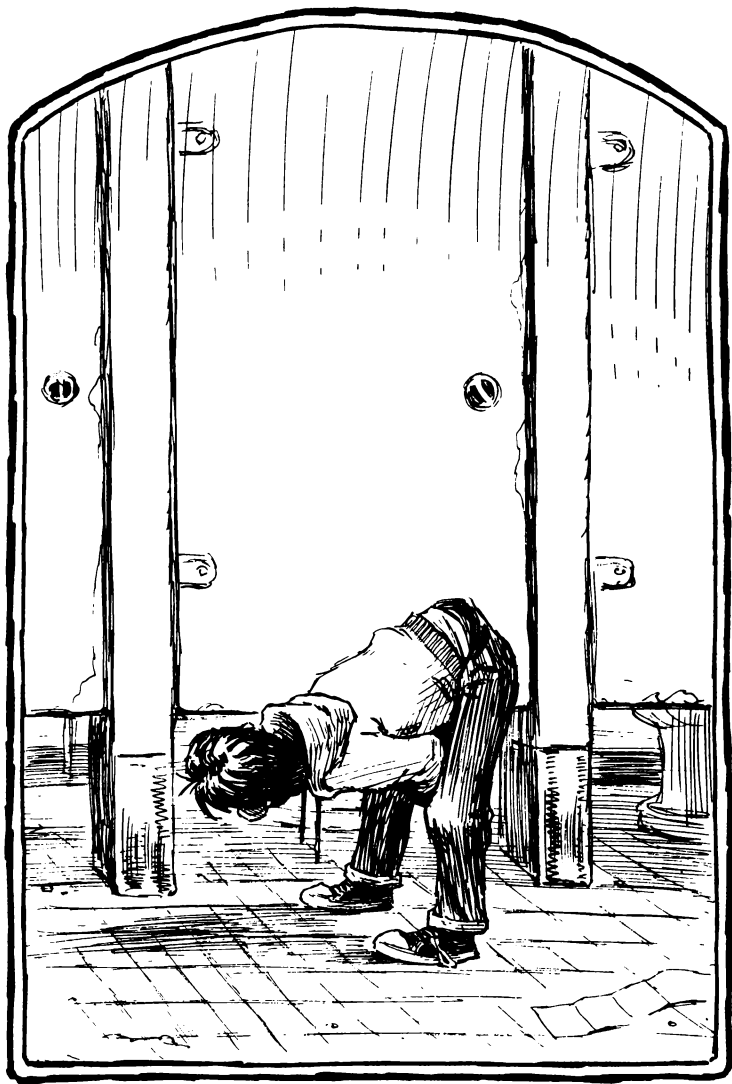
– Poate că s-a dus la biroul directoarei să ne caute, zise Simon. Pe aici nu e nici urmă de Mallory.

I se strânse stomacul de groază. După ce directoarea-adjunctă îl surprinsese cu cuțitul, el nu mai avusese timp să se gândească la altceva în afară de buclucul în care intrase.

Dar, cu toate acestea, creatura aceea probabil că încă mai bântuia prin școală! Îi veni de îndată în minte felul cum o văzuse scotocind prin geanta lui Mallory în timpul meciului.

– Dar dacă a ieșit afară? întrebă Jared, sperând că ei ar fi putut totuși să o găsească înaintea creaturii aceleia. Cine știe, poate că s-a dus să vadă dacă nu cumva o așteptăm la mașină.

– Da, hai să aruncăm o privire, ridică din umeri Simon. Jared știa că fratele lui nu prea era convins de acea posibilitate, dar se îndreptară oricum spre ieșire.

Mallory?

Se însera și cerul căpătase deja nuanțe de purpură și de auriu. În lumina tot mai slabă, ei trecură pe lângă mașina lor spre terenul de baseball.

– Nu o văd, spuse Simon.

Jared îl aprobă clătinând din cap, simțind cum stomacul îi freamătă de nervozitate. „Unde să fie?” se întrebă în sinea lui.

– Hei, făcu Simon deodată. Ce-i asta? Mai făcu câțiva pași și se aplecă să ridice ceva care sclipea în iarbă.

– E medalia lui Mallory de la concurs și... ia te uită!

Pe iarbă, în jurul medaliei, erau așezate în cerc câteva pietre. Jared se lăsă în genunchi lângă cea mai mare dintre ele. Săpat adânc în ea se putea citi un singur cuvânt: RĂSCUMPĂRARE.

– Pietrele astea, observă Simon, seamănă cu cele din carieră.

Surprins, Jared ridică privirea spre el.

– Îți amintești de harta pe care am găsit-o în bibliotecă? Acolo scria că în carieră trăiesc pitici, dar nu cred că pot să își schimbe înfățișarea în felul ăsta.

– Poate că totuși Mallory este în școală cu mama, poate că e în birou și ne așteaptă acolo.

Jared își dorea din răspuțeri să îl creadă.

– Și atunci ce caută medalia ei aici?

– Poate că i-a scăpat sau poate că ne întinde cineva o cursă. Simon se întoarse și porni înapoi spre școală. Haide, îi spuse el fratelui său. Hai să intrăm și să vedem dacă nu cumva e cu mama.

Jared îl aprobă și porni pe urmele lui.

Când intrară din nou în școală, o găsiră pe mama lor vorbind la telefonul mobil. Stătea cu spatele la ei și era singură.

Deși vorbea cu voce joasă, cuvintele ei ajungeau cu ușurință până la locul în care se opriseră cei doi frați.

– Da, și eu am crezut că lucrurile merg spre bine. Dar știi, Jared nu a fost de acord să ne mutăm aici. În plus, și nu o să îți vină să crezi... Mallory și Simon țin cu el și îi iau apărarea!

Jared încremeni, temându-se de ceea ce avea să audă și incapabil să facă ceva pentru a o împiedica să continue.

Jared încremeni.

– Nu, nu, Simon și Mallory nici măcar nu recunosc că el ar fi făcut vreunul dintre lucrurile alea. Și apoi, îmi ascund ceva, îmi dau seama din felul în care tac atunci când intră într-o cameră, din felul cum își țin partea unul altuia, în primul rând lui Jared. Ar fi trebuit să îl auzi pe Simon cum căuta scuze pentru fratele lui, care îl amenința cu un cuțit pe băiatul ăla. Aici ea se opri, suspină înfundat și începu să plângă.

– Nu știi dacă mai pot să mă descurc cu el... Este atât de furios, Richard, poate că ar fi o idee bună să stea o vreme cu tine...

„Tati, vorbea cu tati!“

– Hai să mergem, Mallory nu-i aici, îl înghionti Simon.

Jared se întoarse năucit și ieși împreună cu fratele său. I-ar fi fost greu să explice cum se simțea în clipa aceea, poate, da... cumva... pustiit.

TOR TRECE CASA, DECI SCHIMBĂ CHEIA.

Capitolul al Treilea

În care Simon dezleagă o ghicitoare

– **S**i acum ce ne facem? îl întrebă Simon în timp ce mergeau alături pe coridor.

– Au p^us mâna pe ea, șopti Jared. Trebuia să își scoată din minte ceea ce tocmai auzise, să își scoată din minte totul, în afară de Mallory. Vor să ne-o dea înapoi în schimbul *Ghidului*.

– Bine, dar nici măcar nu-l mai avem!

– Sst! făcu Jared. Tocmai îi venise o idee, dar nu voia să o spună așa, cu voce tare. Hai să mergem!

Jared se îndreptă spre vestiarul lui și scoase din geanta de gimnastică un prosop, alese un manual de *Matematici Avansate* – pentru că era cam de aceeași mărime cu ghidul – și-l înveli în prosop.

– Ce faci?

– Ține, șopti el, împingând pachetul spre Simon, după care își luă rucsacul din vestiar.

– Dacă Thimbletack a reușit să ne păcălească cu șmecheria asta, poate că o să reușim și noi să-l păcălim pe cel care a răpit-o pe Mallory.

Simon aprobă de îndată:

– Bine. Mi se pare că mama are o lanternă în mașină.

Cei doi se cățără pe un gard, făcut din ochiuri de lanț, de la marginea terenului școlii și traversară șoseaua. Cealaltă latură a drumului era împânzită de buruieni. Nu le era deloc ușor să își croiască drum prin întuneric, căci lanterna abia dacă scotea o rază palidă de lumină.

Cei doi frați începură să se cațere pe o movilă mare de pietre, unele acoperite cu mușchi alunecos, altele sparte în bucăți. În timp ce înaintau, Jared nu putea să-și ia gândul de la ceea ce tocmai auzise. Îi trecură prin cap toate lucrurile groaznice pe care mama lui le gândea despre el și lucrurile și mai groaznice pe care avea să le creadă acum, că dispăruse.

Nici nu mai avea vreo importanță ce făcuse, pur și simplu se afunda tot mai mult în bucluc. Dacă avea să fie exmatriculat? Dacă îl trimitea să locuiască cu tatăl lui, care nici măcar nu-l voia prin preajmă?

– Jared, ia te uită, îi spuse Simon. Ajunseseră la intrarea în vechea carieră.

Piatra fusese extrasă din mină în blocuri neregulate, iar acum stânci cu margini ascuțite ieșeau în relief ici și colo ca niște praguri, de-a lungul celor cam zece metri de povârniș care duceau la fundul stâncos al văioagei de dedesubt. De-a lungul pereților, din dungi groase de noroi creștea iarbă în smocuri mărunte. Șoseaua trecea pe deasupra carierei, susținută de un pod solid de piatră.

– E cam ciudat că au scos piatră de aici, nu-i așa? întrebă Simon, adică, vreau să zic, nu sunt decât simple pietre.

– Se poate totuși să fie granit, continuă el când văzu că Jared nu-i răspunde, și își strânse mai bine pe el ja-cheta subțire.

Jared își îndreptă lanterna de-a lungul pereților, prinzând în raza de lumină pete ca de rugină și altele, aurii. Nu avea habar ce fel de piatră ar fi putut să fie aceea.

– Păi, acum ce facem, începem să coborâm? întrebă Simon nedumerit.

– Nu știu, de ce nu-mi spui tu, dacă tot știi așa de multe, îl repezi Jared.

– Am putea... începu Simon, dar apoi șovăi, făcându-l pe Jared să se simtă vinovat.

– Hai să încercăm să coborâm, propuse Jared arătând cu degetul. Putem să sărim până pe stânca de acolo și apoi să sărim pe alta de sub ea.

Dar e un drum cam lung până jos...

– Dar e un drum cam lung până jos, ar trebui să găsim o frânghie ca să coborâm pe ea sau ceva asemănător. .

– Nu avem timp pentru așa ceva, răspunse Jared. Hai, ține lanterna.

Vârând cilindrul de metal în mâna fratelui său geamăn, Jared se așeză pe marginea povârnișului. Acum, când se uită în jos, fără lanternă, nu văzu decât beznă de nepătruns. Trăgând adânc aer în piept, își dădu drumul să cadă până pe o stâncă ieșită în afară pe care nici măcar nu o vedea. Întorcându-se, se ridică în picioare. Lumina lanternei îi străluci în ochi, orbindu-l. Se împiedică și căzu.

– Ești bine? îi strigă Simon.

Jared își adumbri fața și încercă să își păstreze calmul.

– Mda, haide, e rândul tău.

El auzi huruitul pietrișului care cădea peste el în timp ce Simon se așeza la rândul lui pe marginea povârnișului. Jared se dădu repede la o parte și, cu un icnet, Simon ateriză greoi lângă el.

Exact atunci Simon scăpă din mână lanterna care se prăbuși în întuneric, se izbi cu zgomot de fundul văioagei, se rostogoli o dată și apoi rămase nemișcată, luminând o fâșie îngustă de iarbă și pietriș.

– Cum poți să fii atât de prost?! răcni Jared care simțea cum furia creștea tot mai mult în el. De ce nu mi-ai aruncat-o mie? Cum o să mai coborâm acum în întuneric?

Dacă Mallory este în pericol? Dacă o să moară pentru că tu ești un tâmpit?

Simon ridică privirea spre el și ochii îi sclipiră, plini de lacrimi, dar și Jared era la fel de uluit ca și fratele său.

– Simon, nu am vrut să spun asta, zise el repede. Fratele său dădu din cap și se uită în altă parte. Cred că mai este o stâncă ieșită în afară acolo, vezi forma aia? Dar Simon nu-i răspunse. Cobor eu primul, spuse Jared. Respiră adânc și se aruncă în întuneric. Căzu greu ca un pietroi pe un al doilea prag, probabil că fusese mai jos decât calculase el. Răsuflarea îi era întretăiată, iar palmele și genunchii parcă îi luaseră foc. Făcu un efort și se ridică încet. Pantalonii i se rupseseră la unul din genunchi, iar la mână avea o tăietură care sângera. Dar din locul unde ajunsese mai avea de făcut doar un mic salt ca să ajungă pe fundul carierei.

– Jared? se auzi slab vocea lui Simon din locul unde rămăsese, pe o stâncă de deasupra.

– Sunt aici, strigă Jared. Nu te mișca. O să iau lanterna.

El se târî și înșfăcă lanterna, apoi o întoarse spre fratele lui căutând din priviri margini de stânci pe care acesta ar fi putu să sară sau nișe de care să se agațe. Încet-încet Simon se lăsă în jos, agățându-se de bolovani. Dar în vreme ce îl aștepta, Jared auzi ecoul unor sunete care se repetau, ca un zângănit îndepărtat, și un bubuit care păreau să vină în același timp de pretutindeni și de nicăieri.

Îndreptând lanterna de jur împrejur prin carieră văzu mai multe pietre purtând urme slabe de burghiu. Acum se

întreba cum aveau să mai iasă ei vreodată de acolo. Dar înainte să aibă timp să se mai îngrijoreze, raza de lumină căzu peste o lespede de piatră de pe peretele carierei. Când lumina trecu peste ea, mai multe petice de mușchi străluciră slab.

– Sunt bioluminiscente, observă Simon.

– Ce-i aia? făcu Jared apropiindu-se cu un pas.

– Atunci când ceva produce lumină proprie.

În lumina slabă, Jared văzu că o piatră dreptunghiulară de sub cea cu mușchi fusese gravată cu un model de scobituri care se întrepătrundeau. Privind spre centrul pietrei, putu distinge marginile literelor tăiate în piatră și îndreptă lanterna spre ele.

TOR DECI TRECE CASA.

– Pare să fie o ghicitoare, își dădu cu părerea Jared.

– Dar nu are nici un sens, zise Simon.

– Cui îi pasă dacă are sens sau nu!? Întrebarea e cum o dezlegăm?

Nu aveau acum timp de pierdut pe acolo. Acum aproape intraseră, aproape că ajunseseră la Mallory.

– Tu ai mai dezlegat o ghicitoare acasă, spuse Simon așezându-se cu spatele spre fratele său, așa că nu ai decât să o dezlegi și pe asta.

Jared trase adânc aer în piept.

– Uite, îmi pare foarte rău pentru ce am zis mai de-
vreme. Trebuie să mă ajuți, spuse Jared pe un ton rugător.
Toată lumea știe că tu ești mai deștept decât mine.

Simon oftă.

– Nici eu nu înțeleg ghicitoarea. Tor poate să fie un
nume de persoană, nu-i așa? Iar casa poate să fie locul
unde ajungem dacă dezlegăm ghicitoarea. Dar nu înțeleg
restul...

Jared privi cuvintele din nou. Nu se putea concentra. Cine era Tor și despre ce casă era vorba?

Poate că ar fi trebuit să aibă o cheie ca să intre? Oare ghidul spunea ceva despre case și chei? Ce mult și-ar fi dorit să fii avut cartea cu el...

– Hei, ia stai, spuse Simon întorcându-se spre el și ridicându-se în picioare. Dă-mi lanterna.

Jared i-o dădu și-l privi pe Simon care scria mesajul cu degetul în stratul subțire de praf. Apoi începu să șteargă anumite cuvinte și să le scrie deasupra în locuri diferite.

BAICH IMRE...

– Ce faci? întrebă Jared lăsându-se în genunchi lângă fratele lui.

– Cred că trebuie să reaşezăm literele altfel pentru a găsi rezolvarea. Cam așa cum sunt cuvintele încrucișate pe care le rezolvă mama. Simon mai scrisese încă o frază în praf.

CIOCĂNIȚI DE TREI ORI SĂ VI SE DESCHIDĂ.

– Uau, făcu Jared. Nu-i venea să creadă că Simon își dăduse seama despre ce era vorba, lui nu i-ar fi trecut prin cap niciodată cum să rezolve ghicitoarea aceea.

COPACUL DE FIER

– A fost simplu, surâse Simon, îndreptându-se spre poartă și ciocănind cu putere de trei ori în suprafața dură.

– Exact atunci pământul se desfăcu sub ei și cei doi frați căzură în crăpătura care se căscase sub picioarele lor.

Ce avem noi aici? Prizonieri!

Capitolul al Patrulea

În care gemenii descoperă un copac fără pereche

Băieții se prăbușiră într-o rețea împletită din fire de metal. Icnind și cărtind, Jared încercă să se ridice, dar nu izbuti să pună piciorul jos. Încetă dintr-odată să se mai zbată când fratele său îi dădu o lovitură de cot peste ureche.

– Simon, oprește-te! la te uită!

Licheni luminoși acopereau pereții în smocuri, iluminând chipurile a trei omuleți cu pielea de culoare brună. Veșmintele le erau modeste, croite din țesături aspre, dar brățările meșteșugit lucrate, în formă de șarpe, erau atât de complicate, încât parcă se încolăceau în jurul brațelor subțirele ale omuleților. Gulerele le erau împletite cu fire de aur atât de delicate, încât păreau raze de soare, iar

inelele cu giuvaiere pe care le purtau făceau să le scli-
pească degetele murdare de pământ.

– Ce avem noi aici? Prizonieri! spuse unul dintre ei cu
un glâscior ascuțit. Hm, arareori avem aici un prizonier
viu!

– Pitici! îi șopti Jared fratelui său.

– Nu prea seamănă cu piticii Albei-ca-Zăpada, îi răs-
punse Simon tot în șoaptă.

Cel de-al doilea pitic frecă între degete câteva șuvițe din
părul lui Jared și se întoarse către cel care
tocmai vorbise.

– Nu-s prea de soi, nu vi se
pare? Părul lor negru nu lucește
defel și e din cale-afară de obiș-
nuit. Pielea nu le este nici fină
și nici albă ca marmura. Îi gă-
sesc cam prost alcătuiți. Sunt
sigur că noi am fi putut face
o treabă cu mult mai bună!

Jared se încruntă căci nu
prea pricepea ce voia să
spună piticul și regretă din
toată inima că nu avea *Ghidul*
la îndemână.

Își amintea doar că citise că pi-
ticii erau niște meșteșugari neîntrecuți

și că fierul care-i rănea pe ceilalți spiriduși lor nu le făcea nici un rău. Îi trecu prin cap că, și dacă nu i-ar fi fost confiscat, briceagul lui nu i-ar fi fost aici de nici un ajutor.

– Am venit după sora noastră, spuse Jared. Vrem să facem schimbul.

Unul dintre pitici începu să râdă pe înfundate, dar Jared nu-și putea da seama care dintre ei. Cu un scârțâit, un alt pitic împinse o cușcă argintie sub rețeaua în care cei doi băieți erau prizonieri.

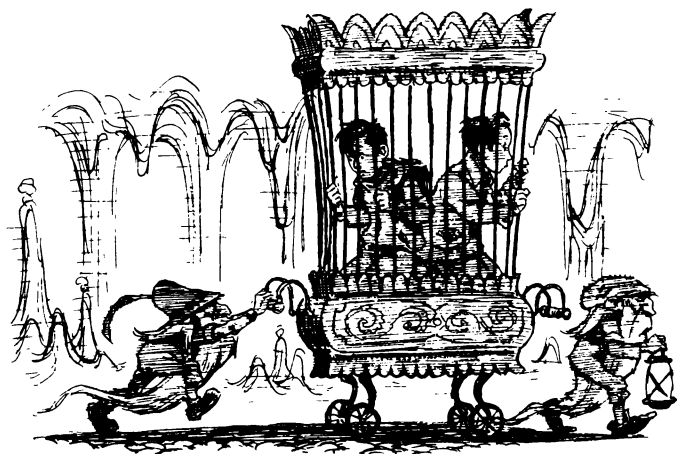
– Korting ne-a spus că veți veni și este foarte nerăbdător să vă întâlnească.

– El e regele piticilor sau... mă rog, ceva asemănător? întrebă Simon.

Dar piticii nu-i răspuseră. Unul dintre ei trase de un mâner sculptat, rețeaua se desfăcu și cei doi băieți căzură în cușcă cu o bufnitură. Din nou, Jared simți în palme și în genunchi o durere ascuțită, și băiatul dădu o lovitură cu pumnul în podeaua de metal a cuștii.

Gemenii rămaseră tăcuți câtă vreme cușca fu împinsă prin cavernele unde se simțea un curent rece și unde pereții erau plini de umezeală. Auzeau limpede sunetul ciocanelor, tot mai tare și mai clar acum că erau sub pământ, și vâjâitul a ceva ce părea a fi o vâlvătaie mare.

Undeva în semiîntunericul de deasupra capetelor lor, sclipiri palide lăsau să se ghicească vârfurile unor stalactite înalte, atârând deasupra lor ca o pădure de țurțuri.

Cei doi băieți fură împinși apoi într-o grotă în care pereții erau acoperiți cu lilieci care se întreceau parcă să scoată țipete ascuțite. Podeaua era întunecată și umedă de la excrementele lor. Jared încercă să își rețină o tresărire. Cu cât intrau mai adânc, cu atât frigul devenea mai aspru. Din când în când, Jared întrezărea umbre ce se strecurau prin întuneric și auzea ciocănituri slabe în pereți.

Pe când înaintau printr-un tunel îngust, pe lângă coloane de pe care se scurgeau picături de apă, Jared trase adânc în piept aerul umed și plăcut după duhoarea înțepătoare din încăperea cu lilieci.

Următoarea cavernă părea să fie plină ochi cu grămezi prăfuite de obiecte făcute din fier: un șobolan auriu cu ochi de safir țâșni dintr-un poc al de malahit și îi privi

cu luare-aminte cum treceau prin fața lui. Un iepure de argint stătea alături și o cheie i se răsucea undeva la gât în vreme ce un singur boboc al unui crin de platină se deschise, apoi se închise și se deschise din nou. Simon aruncă priviri pline de jind spre șobolanul de metal.

Apoi cei doi frați fură duși într-o peșteră mare unde văzură câțiva pitici care sculptau statui de-ale semenilor lor în pereții de granit. Strălucirea neașteptată a luminii de acolo îl izbi pe Jared dar, în timp ce trecea prin dreptul piticilor, i se păru că vede cum brațul uneia dintre sculpturi se mișca.

De acolo ei pătrunseră într-un loc unde, chiar sub pământ, creștea un copac uriaș. Trunchiul său gros se ridica drept în sus și se pierdea în umbre, iar ramurile formau o boltă deasă deasupra lor. Aerul era plin de trilul metalic al unor păsări.

– Nu poate să fie un copac adevărat, spuse Simon. Doar aici nu pătrunde lumina soarelui și fără lumină nu se produce fotosinteza.

Jared aruncă spre trunchi o privire cercetătoare.

– E făcut din metal, zise el, observând că frunzele erau toate din argint bătut.

Undeva sus în copac o pasăre de alamă fâlfâie din aripile ei mecanice și privi în jos spre ei cu o privire rece.

Priviți, muritorilor, o frumusețe care nicidecum
nu se va veșteji!

– Cel dintâi copac făcut din fier! rosti cu mândrie unul dintre pitici. Priviți, muritorilor, o frumusețe care nicicând nu se va veșteji!

Jared ridică ochii spre copac, uluit de felul cum metalul fusese forjat ca să ia forma unei scoarțe groase, a unor ramuri subțiri sau a unor frunze mai delicate decât un filigran. Fiecare frunză de argint era unică, vârstată cu vinișoare și curbată întocmai ca orice frunză din natură.

– De ce ne spui muritori? întrebă Jared.

– Nu-ți înțelegi nici propria limbă? îl întrebă pufnind un pitic. „Muritor“ este cineva care este sortit morții. Cum altfel v-am putea spune? Doar cei din stirpea voastră se ofilesc cât ai clipi.

El se aplecă mai aproape de zăbrelele cuștii și clipi din ochi.

Mai multe coridoare se deschideau din cavernă, dar erau prea întunecate pentru ca Jared să poată distinge ce se afla acolo. Cușca lor fu împinsă spre un coridor larg și plin de coloane ce dădea într-o încăpere mai mică.

Pe un tron cioplit într-o stalactită enormă ședea o altă creatură cu pielea cenușie, aceasta avea însă o barbă mare și neagră.

Ochii lui străluceau ca niște nestemate verzi. Un câine de fier stătea întins pe un covor din piele de capră în fața tronului, iar coastele câinelui se ridicau și se lăseau în jos cu un zumzet mecanic de parcă ar fi dormit de-adevăratalea. Pe spinarea lui se vedea o cheie care se răsucea încetșor.

Preamărite Korting!

În jurul tronului mai erau și alți pitici, toți tăcuți.

– Stăpâne Korting, rosti unul dintre ei, s-a întâmplat întocmai cum ați spus. Au venit în căutarea surorii lor.

Korting se ridică în picioare.

– Mulgarath mi-a spus că veți veni. Ce norocoși sunteți că vă aflați aici, ce onoare vi se face, să fiți martori la începutul sfârșitului domniei oamenilor!

– Mă rog, mă rog, făcu Jared. Mai bine spune-mi unde este Mallory?

Korting se încruntă.

– Aduceți-o! spuse el, și mai mulți pitici se făcură pe dată nevăzuți.

– Ați face bine să vă cumpăniți cuvintele. Mulgarath va conduce lumea în curând, iar noi, loialii lui servitori, îi vom sta alături. El va pustii pământul pentru ca noi să construim o pădure nouă și victorioasă numai cu copaci din fier. Noi vom reconstrui lumea din argint și alamă, și fier!

– Dar nu are nici un rost... ce o să mai mâncați? Ce o să respirați, dacă nu vor mai exista plante care să producă oxigen? Întrebă Simon și se târî spre ei de-a bușilea din fundul cuștii unde stătuse până atunci.

Jared îi zâmbi lui Simon.

Uneori nu era chiar așa de rău să aibă drept frate geamăn un „știe-tot“.

Korting se întunecă și mai mult.

– Negi cumva că noi, piticii, suntem cei mai mari meș-
teșugari pe care i-ai cunoscut vreodată? Trebuie doar să
arunci o privire câinelui meu de vânătoare ca să te con-
vingi de măiestria noastră! Corpul lui argintiu este mai mi-
nunat decât orice blană, el aleargă mai iute decât orice
câine, nu are nevoie de hrană și unde mai puneți că nici nu
are purici!

Korting înghionți câinele cu piciorul, acesta se întoarce
pe o parte și-și întinse labele înaintea să își reia somnul în
hârâit de motorășe.

– Eu cred că altceva voia să spună Simon, începu Jared,
dar se văzu întrerupt de șase pitici care intrară în încăperea
purtând pe umeri o cutie lungă de cristal.

– Mallory! Jared se holbă simțind cum i se strânge sto-
macul, cutia aducea înspăimântător de mult cu un sicriu!

– Ce ați făcut cu sora noastră? le ceru socoteală Simon,
mai palid ca hârtia. Doar nu e moartă, nu-i așa?

– E exact pe dos, spuse stăpânul piticilor cu un zâmbet. Ea nu are să moară niciodată! Uitați-vă mai îndeaproape!

Piticii așezară cutia de sticlă pe un stativ sculptat, chiar în fața cuștii în care erau închiși Jared și Simon.

Pletele lui Mallory fuseseră adunate și împletite într-o cosită lungă care șerpuia pe lângă fața ei albă ca de ceară, iar pe frunte îi așezaseră o diademă din frunze de metal. Buzele și obrajii îi erau colorați cu roșu de parcă ar fi fost o păpușă, și mâinile ei strângeau mânerul unei spade argintii.

Era înveșmântată într-o rochie albă din dantelă fină și avea ochii închiși. Lui Jared i se făcu teamă gândindu-se că s-ar fi putut ca ochii ei să fie din sticlă!

– Ce ați făcut cu ea? întrebă Simon. Acum nu mai seamănă deloc cu Mallory!

– Frumusețea și tinerețea ei nu se vor veșteji niciodată, spuse Korting. Dacă ar ieși din această cutie, blestemul îmbătrânirii, al decăderii și al morții ar cădea din nou asupra ei, acest blestem aruncat asupra tuturor muritorilor.

– Sunt sigur că Mallory ar prefera să fie blestemată! cu-teză să spună Jared.

Dar lordul piticilor pufni.

– Mă rog, asta vă privește! Ce aveți să îmi dați în schimbul ei? Jared își băgă mâna în rucsac și scoase de acolo cartea înfășurată în prosop.

– Ghidul lui Arthur Spiderwick.

Simți o împunsătură de vinovăție că trebuia să îi mintă, dar își spuse că era pentru o cauză bună.

Korting începuse deja să își frece mâinile de mulțumire.

– Excelent, excelent, exact cum anticipasem! Dă-ne cartea!

– Și o să ne dați sora înapoi?

– Bineînțeles, va fi a voastră.

Jared îi întinse falsul ghid, și unul dintre pitici i-l smulse printre gratiile cuștii. Stăpânul piticilor nici nu se osteni să îi arunce vreo privire.

– Duceți această frumoasă cușcă în camera comorilor și așezați lângă ea și cutia de cristal.

– Ce?! făcu Jared. Dar ai fost de acord să facem târgul!

– Am făcut deja târgul, spuse Korting cu un râs fornăit. Voi ați negociat pentru sora voastră, dar nu și pentru eliberarea voastră.

– Nu! Nu poți să faci asta! strigă Jared lovind cu pumnii în zăbrele, dar asta nu-i împiedică pe pitici să-i împingă, cu tot cu temnița lor mișcătoare, într-un coridor întunecat. Nici nu îl mai putea privi pe Simon. După cât se răstise la fratele lui, acum se dovedea că el era cel care nu fusese destul de deștept. Se simți dintr-odată sleit de oboseală, mic și neputincios. Nu era decât un puști! Cum de putuse să creadă că va găsi de unul singur o soluție pentru a ieși din situația asta?

Va trebui să ne dai de mâncare!

Capitolul al Cincilea

În care Jared și Simon o trezesc pe frumoasa adormită

Jared abia dacă mai dădu vreo atenție drumului pe care îl parcurgeau spre încăperea comorilor. Își ținea ochii închiși, căci simțea cum lacrimile fierbinți sunt gata-gata să i se rostogolească pe obraji.

– Am ajuns, spuse piticul care îi adusese până acolo. Barba îi era albă, și la cingătoare avea prins un inel pe care zângăneau mai multe chei.

El se întoarse către grupul care ducea cutia de sticlă în care se afla Mallory.

– Așezați-o aici, jos.

Camera comorilor era luminată de o singură lampă, dar movilele de aur reflectau lumina, așa că nu era atât de întuneric cum ar fi fost de așteptat. Un păun argintiu, cu coada împodobită cu pietre de lapislazuli și coral încercă

să apuce în cioc un șoricel de alamă care stătea pe capacul unui vas, cu un aer mai degrabă plictisit decât răuvoitor.

Piticul cu barbă albă îi măsură din priviri în timp ce ceilalți ieșeau din încăpere și le zâmbi cu bunătate.

– la să văd dacă găsesc pe aici ceva cu care voi, băieți, să vă puteți juca. Ce ați zice de niște pietricele de mină? Știți, pietricelele astea stau oriunde le pui și chiar se fugăresc unele pe altele!

– Mie mi-e foame, spuse Simon. Să știi că noi nu suntem făcuți din fier. Dacă e să ne ții aici, va trebui să ne dai de mâncare!

Piticul se uită la ei cruciș.

– Mda, asta cam așa e! Mă duc să vă aduc un piure de păianjeni și niște nap turcesc. O să vedeți că astea o să vă mai pună pe picioare.

– Și cum o să ni le dai? întrebă Jared deodată, din câte văd, cușca asta nu are ușă.

– Ba sigur că are ușă, spuse piticul. Am făcut cușca asta cu mâna mea. E zdravănă, nu vi se pare?

– Mda, foarte zdravănă, făcu Jared dându-și ochii peste cap. Oare nu era suficient că fuseseră atrași în cursă și că acum erau prizonieri într-o cușcă? De ce mai trebuia ca piticul ăla să învârtă cuțitul în rană?

– Vedeți, încuietoarea este ascunsă chiar în bara asta, le arătă piticul, ciocnind ușurel cu vârful degetului într-una

dintre zăbrele. A trebuit să fac un mecanism foarte mic, am lucrat cu un ciocan de mărimea unui ac de cusut! Dacă vă uitați cu atenție, puteți să vedeți unde am sudat balama-lele. Vedeți? Chiar aici.

– Și chiar poți să o deschizi? întrebă Simon. Jared îi aruncă o privire uimită. Oare Simon plănuse asta, în timp ce el era ocupat să își plângă de milă?

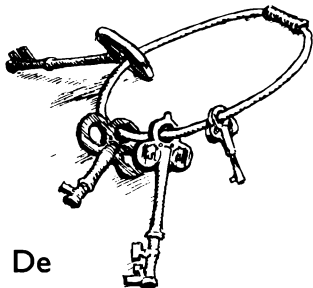

– Vreți să vedeți cum funcționează? Întrebă piticul.

– Păi, sigur că da, spuse Jared, parcă nevenindu-i să creadă că aveau atâta noroc.

– Bine, băieți, atunci faceți un pas înapoi. Uite. Vă arăt doar o dată și apoi mă duc să vă aduc mâncarea. Ce bucurie să apucăm să folosim în sfârșit toate lucrurile astea!

Jared îi zâmbi încurajator. Piticul își luă inelul cu chei de la brâu și alese o cheie mititică cam cât un fluier, cu un model complicat de creștături gravate și o vârf într-una dintre zăbrele, dar din locul unde stătea Jared nu văzu în care anume dintre ele. De îndată ce răsuci cheia, clinchete și pocnete, zbârâituri și huruituri se auziră de pe toată lungimea zăbrelei.

– Uitați!

Piticul trase de bară și apoi partea din față a cuștii se deschise, mișcându-se în balamale nevăzute. Dar chiar când băieții se îndreptară spre ieșire, piticul se grăbi să închidă ușa.

– Nu ar fi avut nici un haz dacă nu ați fi încercat să evadați! râse el în barbă, îndreptând mâna spre cheia care se mai afla încă în broasca ei minusculă.

Dar Jared se mișcă mai iute și încercă să apuce și el inelul cu chei. Acesta căzu pe dușumea, dar Simon reuși să-l înhațe înainte ca piticul să aibă timp să pună mâna pe el.

– Hei, ce faci, nu-i cinstit! protestă piticul. Dă-mi-le înapoi!

Simon clătină din cap neînduplecat.

– Dar trebuie, voi sunteți prizonieri, nu se poate să țineți cheile!

– Nu o să ți le dăm înapoi, spuse Jared.

Piticul luă un aer îngrijorat, se duse spre ușă și strigă:

– Repede, să vină cineva! Trimiteți paznicii! Prizonierii evadează!

Când văzu că nu apare nimeni, el își pironi privirea asupra lui Jared și a lui Simon.

– Ați face bine să nu vă mișcați de acolo! le spuse el și dădu buzna pe coridor, strigând după paznici cât îl ținea gura.

Simon potrivi cheia în ușă, o deschise și cei doi băieți săriră jos.

– Repede, înainte să vină!

– Dar trebuie să o luăm pe Mallory! făcu semn Jared spre cutia de sticlă.

– Nu avem timp acum, răspuse Simon, o să ne întoarcem după ea.

– Ia stai, îl opri Jared. Ce-ar fi să ne ascundem chiar aici? Ei vor crede că am fugit.

Simon se uită speriat în jur.

Nu sunt nici aici.

– Aici, unde?

– Sus, deasupra cuștii! arată Jared spre cușca solidă de argint. El se cățăără pe ea, punând mai întâi piciorul peste niște lucruri stivuite la întâmplare și apoi săltându-se deasupra.

Simon se sui și el. Avură exact atâta timp cât să se ghemuiască înainte ca piticii să dea buzna în încăpere.

– Nu sunt nici aici, spuse unul dintre pitici. Nici pe coridor, nici în camerele din apropiere.

Jared rânji triumfător cu obrazul proptit în metalul rece.

– Dezlegați câinii! Ei o să îi găsească imediat!

– Câini? murmură Simon spre fratele său pe când piticii ieșeau din încăpere.

– Și care e problema? zâmbi Jared, îmbătat de succesul planului lor. Parcă îți plăceau câinii!

Simon se strâmbă și se lăsă să alunece spre podea. În cădere, el lovi fără voie un candelabru și risipi câteva bucăți de hematit. Se aplecă și, luând una dintre pietricele, și-o vârî în buzunar.

– Nu mai face atâta zgomot, îi spuse Jared, încercând să coboare cât mai ușor pentru a nu fi auzit, dar cât pe ce să dea cu piciorul într-o tufă de trandafiri din aramă.

Băieții se lăsară în genunchi lângă cutia de cristal și Jared deschise lăcășelul care o ținea închisă.

În timp ce ridicau capacul se auzi un șuierat, ca și cum un gaz nevăzut ar fi ieșit dinăuntru.

În cutie, Mallory rămăsese în continuare nemișcată.

– Mallory, spuse Jared, trezește-te!

El o trase de braț, dar acesta era inert și căzu cu zgomot înapoi pe pieptul fetei atunci când băiatul îi dădu drumul.

– Doar nu crezi că ar trebui cineva să o sărute ca să se trezească? întrebă Simon. Așa, ca pe Albă-ca-Zăpada?

– Uh, dar asta ar fi de-a dreptul scârbos!

Jared nu izbutea să își amintească dacă văzuse ceva în ghid despre sărutări și nici despre sicrie de cristal nu își amintea să fi găsit vreo referire...

El se aplecă spre față și o pupă scurt pe obraz. Dar nu se întâmplă nimic.

– Trebuie să facem ceva, spuse Simon, nu mai avem mult timp la dispoziție.

Jared apucă o șuviță din părul lui Mallory și trase cu putere. Ea tresări ușor și-și deschise ochii pe jumătate. Jared oftă ușurat.

– Lasmănpace... mormăi ea, încercând să se întoarcă pe partea cealaltă.

– Ajută-mă să o ridic, spuse Jared, luând sabia de pe pieptul fetei și așezând-o pe podea. El o trase puțin câte puțin în sus înainte ca ea să alunece la loc. Haide, Mal, îi șopti ea la ureche, sus!

Simon îi dădu o palmă peste obraz. Ea tresări din nou și deschise ochii amețită.

– Ce... reuși ea să spună.

– Trebuie să ieși de acolo, o îndemnă Simon. Ridică-te.

– Sprijină-te în sabia ca într-un baston, îi sugeră Jared.

Cu ajutorul fraților ei, Mallory izbuti să se ridice în picioare și să meargă clătînându-se până pe coridor. Era pustiu.

Sprijină-te în sabie ca într-un baston.

– Pentru prima dată, spuse Simon, norocul e de partea noastră!

Chiar atunci se auzi zgomotul îndepărtat al unor lătrături metalice înfundate.

Pietrele. Pietrele vorbesc. Ele vorbesc cumine...

Capitolul al Șaselea

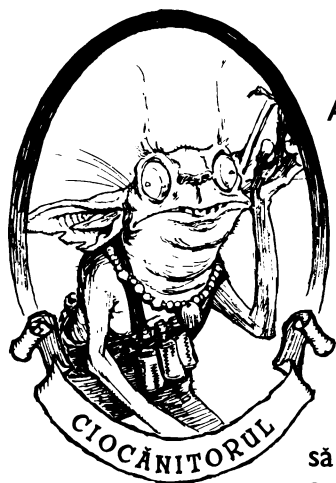

În care pietrele vorbesc

Jared și Simon o luară la fugă, aproape târând-o pe Mallory după ei, printr-un șir nesfârșit de coridoare și încăperi înguste și slab luminate.

La un moment dat, trecură peste un podeț atârnat la înălțime, deasupra unei săli în care Korting supraveghea câțiva pitici care încărcau cu arme niște roabe pline ochi. Lătratul, îndepărtat la început, se auzea acum tot mai apropiat și tot mai furios. Ei își continuară fuga dintr-o încăpere în alta, pitindu-se în spatele unor stalagmite – atunci când auzeau pitici apropiindu-se – și apoi furișându-se mai departe.

Jared se opri într-o peșteră în care, în niște bălți, se mișcau iute pești albicioși și lipsiți de vedere. În vârful fiecărei stalagmite fuseseră așezate niște pietricele și se auzea sunetul picăturilor de apă care cădeau pe podea și ecoul acestora, împreună cu un alt ciocănit ciudat.

– Oare unde suntem?

– Nu sunt sigur, răspunde Simon.

Ar fi trebuit să îmi amintesc de peștii
ăștia și totuși nu cred să îi mai fi vă-
zut. Nu cred să mai fi trecut pe aici
atunci când ne-au adus ei înăuntru.

– Unde suntem? murmură
Mallory, legănându-se ușurel
pe loc.

– Oricum nu ne putem în-
toarce, zise nervos Jared. Trebuie
să mergem înainte.

O siluetă mititică și palidă sări din în-
tuneric în calea lor și îi aținti cu doi ochi imenși și luminoși
care străluceau în umbră. Pe chip îi fremătau perciuni lungi.

– Ce... ce e aia? șopti Simon.

Creatura ciocăni în perete cu un deget prelung și no-
duros, apoi își lipi urechea mare de stâncă, și Jared putu să
observe că unghiile îi erau rupte și zdrelite.

– *Pietrele. Pietrele vorbesc. Pietrele vorbesc cumine.*

Avea un glăscior subțirel și șoptit, iar Jared trebui să își
îndrepte urechea spre el ca să îi prindă cuvintele. Crea-
tura ciocăni din nou în perete. Sunetele păreau să fie un
cod Morse bătut de un nebun.

– Hei, îi strigă Jared, hm, știi cumva cum am putea să
ieșim de aici?

– Sst, șopti creatura închizându-și ochii și clătinând din cap în ritm cu ceva ce ei nu puteau auzi. Apoi făcu un salt, ateriză drept în brațele lui Jared și își încolăci mâna cu degete puternice în jurul gâtului băiatului. Jared se dădu înapoi poticnindu-se.

– *Da! Da! Pietrele spunsăvătârâți pe acolo*, spuse creatura arătându-le cu degetul în întuneric, un loc aflat dincolo de bălțile cu pești albi.

– Păi, bine, mulțumesc, îi spuse Jared încercând în același timp să o dea jos de pe el. În cele din urmă, ea îi dădu drumul și se târî spre perete unde începu să ciocănească din nou.

– Ce-o mai fi și ăsta? îi șopti Simon lui Jared. Un pitic trăsniț de-a binelea?

– Un bătător sau un ciocănit, presupun, îi răspunse Jared tot în șoaptă. Ei obișnuiesc să trăiască în galerii și îi avertizează pe mineri despre prăbușiri și chestii din astea.

Simon se strâmbă.

– Și toți sunt nebuni? E chiar mai rău decât puka!

– *Asta e pentru tine Jared Grace*. Creatura puse o piatră moale și rece în mâna lui Jared. *Piatra vrea să plece la drum cutine*.

– Ăăă... mulțumesc, răspunse Jared. Acum noi trebuie să plecăm.

El se îndreptă către locul cufundat în întuneric pe care ființa aceea ciudată i-l arătase. În timp ce se apropia, lui Jared i se păru că distinge o crăpătură în perete.

– Dar ia stai! De unde știi cum îl cheamă pe Jared? Întrebă Mallory care venea încetișor pe urma fraților săi.

Pietrele vorbesc.

Jared se întoarce, nedumerit.

– Chiar așa, de unde știi cum mă cheamă? dori el să știe.

Creatura ciocăni din nou peretele, dând de data asta un număr de lovituri fără soț.

– *Pietrele îmi spun. Pietrele știu totul!*

– A, daa, făcu Jared continuându-și drumul. De fapt, creatura îi îndrumase către o mică deschizătură în perețele peșterii pe care ei nu o observaseră până atunci. Crăpătura era joasă și foarte întunecoasă, așa că Jared începu să se târască de-a bușilea în interiorul tunelului.

Podeaua era umedă și din când în când i se părea că aude foșnete și ceva mișcând chiar deasupra capului său. Simon și Mallory veneau și ei târâș pe urmele lui. O dată sau de două ori, îl auzi pe unul dintre ei gemând, dar nu își încetini înaintarea. Încă mai putea auzi lătratul câinilor reverberând prin caverne.

Copiii nimeriră în încăperea unde se afla copacul de fier.

– Cred că ar trebui să o luăm pe acolo, spuse Jared arătând spre unul dintre coridoare.

Ei o luară la fugă pe acolo până când ajunseră la o fisură largă în podea, cam la fel de mare ca și Jared. Băiatul aruncă o privire prin întuneric. Groapa era atât de întunecoasă de parcă ar fi fost o prăpastie fără fund.

– Trebuie să sărim peste ea! spuse Simon. Haideți!

– Ce? făcu Mallory.

Lătratul se auzea tot mai aproape în spatele lor, iar Jared văzu mai multe perechi de ochi roșii strălucind în beznă.

Simon se dădu cu un pas înapoi și apoi sări dincolo, aterizând greoi.

– Trebuie să sari! zise Jared și o apucă de mână pe sora sa. Ei făcură saltul împreună. Mallory se împiedică când picioarele ei atinseră stânca din partea cealaltă, dar acum se afla la loc sigur. Cei trei o luară din nou la fugă, sperând din toată inima că dulăii nu vor reuși să facă un salt atât de mare.

Dar acest coridor se învârtea în cerc și cei trei frați se treziră în sala centrală, cu ramuri groase atârând peste ei și păsări mecanice ciripind nestingherită.

– Și acum încotro mai mergem? se văicări Mallory rezemându-se în sabie.

– Nu știu, spuse Jared, trăgându-și răsuflarea. Nu știu, nu știu!

– Cred că ar trebui să o luăm pe acolo, le sugeră Simon.

– Dar am luat-o deja pe acolo și ne-am întors aici! Lătratul câinilor era atât de apropiat, încât Jared se aștepta să îi vadă dând buzna în încăpere din clipă în clipă.

– Dar cum de nu știți pe unde să mergem? îi luă la rost Mallory. Nu vă amintiți cum ați intrat aici?

– Încerc, bine? Era întuneric și noi eram închiși într-o cușcă! Ce vrei de la mine? se răsti Jared dând cu pumnul în trunchiul copacului ca să-și întărească mai bine cuvintele.

Frunzele fremătară, lovindu-se unele de altele și scoțând clinchete de parcă ar fi fost sute de clopoței. Sunetul îi asurzi și, în plus, una dintre păsările de cupru căzu la

Ei făcură saltul împreună.

pământ încă zvâcnind din aripioare și deschizându-și și închizându-și ciocul fără ca vreun ciripit să se mai audă.

– Of, la naiba, făcu Mallory.

Dulăii de metal dădură buzna în încăpere în același timp din mai multe coridoare, iar trupurile lor zvelte, cu membrele îmbinate cu meșteșug, străbătură fără efort distanța care îi separa de la intrare și până la cei trei frați. Ochii lor sclipeau ca niște rubine.

– Suiți-vă în pom! strigă Jared săltându-și piciorul pe creanga cea mai joasă și întorcându-se să o apuce de mână pe sora lui.

Simon se cățără pe scoarța aspră din metal, iar Mallory încercă și ea să se suie.

– Hai, Mallory, hai, o imploră Simon.

Fata reuși să se salte pe o cracă exact când unul dintre câini sărise ca să o prindă. Colții lui apucară poalele rochiei și i-o sfâșiară. Și ceilalți câini se apropiară, trăgând pânza cu dinții.

Jared aruncă piatra pe care o ținuse strâns în pumn până atunci. Ea zbură peste capetele câinilor și se rostogoli până la peretele peșterii.

Unul dintre câini se duse după piatră. La început, Jared crezu că poate piatra era vrăjită. Apoi văzu că dulăul se întorcea cu ea în dinți în timp ce plesnea din coadă ca dintr-un bici.

– Simon, spuse Jared, am impresia că acel câine are chef de joacă.

Dulăii de metal dădură buzna în încăpere.

Băiatul privi câinele un moment, apoi se lăsă să alunece în jos pe scoarța copacului.

– Hei, ce ai de gând să faci? îi strigă Mallory. Câinii-roboți nu sunt animale de casă!

– Nu te teme! îi răspunse Simon.

Simon sări pe pământ și câinii se opriră brusc din lătrat, mirosindu-l de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă să îl atace sau nu.

Numai uitându-se la el și lui Jared i se opri respirația.

– Cuminți, băieți, le spunea cu glas blând Simon, și abia dacă i se simțea un tremur în voce. Vreți să ne jucăm? Se întinse și luă cu prudență piatra dintre dinții de metal ai dulăului.

Câinii începură să țopăie toți deodată, lătrând fericiți.

Simon se uită la frații lui și le zâmbi.

– Nu pot să cred! făcu Mallory.

Simon azvârli piatra și toți cei cinci câini dădură buzna să o prindă. Unul dintre ei o apucă în bot și se întoarse cu ea, țanțoș nevoie mare, în timp ce ceilalți se țineau după el.

Simon se aplecă să le mângâie capetele de fier. Limbile argintii le atârnav din boturi.

Simon aruncă piatra de trei ori mai departe decât prima dată înainte ca Jared să îi strige:

– Trebuie să plecăm, îi spuse el. Piticii o să ne găsească dacă mai rămânem pe aici!

Simon păru dezamăgit.

– Bine, îi răspunse el totuși. Apoi luă piatra și o azvârli cât putu de departe, în cealaltă încăpere. Dulăii porniră după ea ca din pușcă.

– Haideți!

Jared și Mallory săriră din copac și o luară toți trei la sănătoasa spre mica crăpătură din perete. Se strecurară înăuntru, târându-se cât putură de repede pe palme și genunchi.

Jared îndesă rucsacul în urma lui, blocând intrarea. Auzea deja câinii gâfâind și zgâriind țesătura.

Copiii bâjbâiră prin întuneric, dar se vede că undeva în tunel trebuie să se fi găsit o răscruce pe care mai înainte nu o observaseră pentru că, de data aceasta, la capătul coridorului se zărea o lumină blândă și caldă.

Ei se treziră deasupra carierei, pe iarba acoperită cu rouă. La răsărit, zorile începeau să înroșească cerul.

Ce s-a întâmplat?

Capitolul al Șaptelea

În care copiii sunt martorii unei trădări neașteptate

Mallory se privi dezgustată.

– Of, urăsc rochiile! Ce s-a întâmplat? Și de ce m-am trezit într-o cutie de cristal?

Jared clătină din cap.

– Păi, nu prea știm, cred că piticii au izbutit cumva să pună mâna pe tine. Nu-ți amintești chiar nimic?

– Ăă... îmi aduc aminte că îmi strângeam lucrurile după ce s-a terminat meciul. Apoi ridică din umeri. Niște puști ziceau că ai probleme.

– Sst, făcu Simon arătând spre carieră. Lăsați-vă în jos.

Cei trei copii se tupilară în iarbă și aruncară o privire peste buza carierei.

O haită de goblini dădu buzna din peșteră. Ei fugeau și se rostogoleau, clănțănind din dinți, lătrând și amușinând

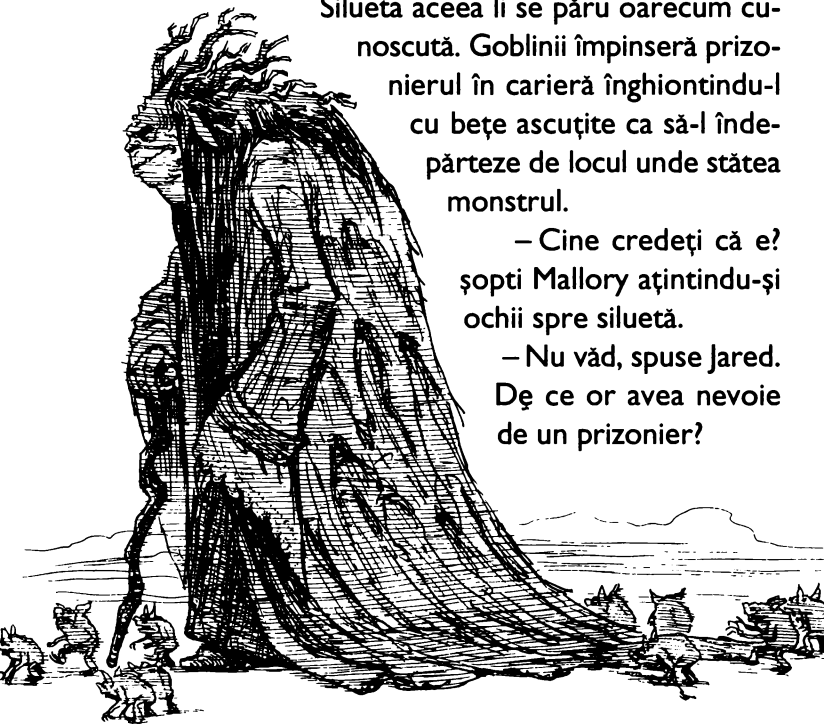
aerul. În urma lor apăru un monstru uriaș cu crengi uscate în loc de plete. Purta zdrențe vechi și negre ale unor veșminte din alte vremuri, iar din frunte îi porneau niște coarne mari și răsucite.

Din gura peșterii își făcu apoi apariția Korting și curtenii săi, piticii. În urma lor veneau alți goblini, care împingeau o roabă plină cu săbii sclipitoare. Odată cu acel grup ieși, poticnindu-se, un prizonier. Acesta era de înălțimea unui om mare. Un sac îi acoperea capul, iar încheieturile mâinilor și ale picioarelor îi erau legate cu două pânze soioase.

Silueta aceea li se păru oarecum cunoscută. Goblinii împinseră prizonierul în carieră înghiontindu-l cu bețe ascuțite ca să-l îndepărteze de locul unde stătea monstrul.

– Cine credeți că e? șopti Mallory ațintindu-și ochii spre siluetă.

– Nu văd, spuse Jared. De ce or avea nevoie de un prizonier?

Korting își dresă glasul în timp ce un murmur trecu prin mulțime.

– Mărite Stăpâne Mulgarath, îți suntem recunoscători pentru onoarea pe care ne-o faci, de a ne lăsa să te slujim.

Mulgarath se opri. Țeasta lui uriașă împodobită cu coarne se înălța cu mult deasupra tuturor creaturilor, iar el se întoarse pufnind spre pitici.

Jared înghiți în sec. *Mulgarath*. Numele nu însemnase nimic pentru el până atunci, dar acum se simțea copleșit de spaimă. Chiar dacă știa că monstrul nu-l putea vedea, îi simțea totuși privirea întunecată măturând mulțimea din fața lui și avu impulsul de a se lipi și mai tare de pământ.

– Acestea sunt toate armele pe care vi le-am cerut? Răcnetul lui Mulgarath stârni ecou în carieră în timp ce el arăta cu degetul spre grămezile de arme.

– Da, desigur, răspunse stăpânul piticilor. Este o dovadă a fidelității noastre și a credinței față de noua domnie. Nu veți găsi nicăieri tășuri mai ascuțite,

nici măiestrie mai mare în făurirea săbiilor! Răspund cu viața mea pentru asta!

– Chiar așa? întrebă sarcastic uriașul, apoi scoase falsul ghid al lui Jared dintr-un buzunar cât toate zilele. Și aceasta, răspunzi cu viața că asta e cartea pe care ți-am cerut să o obții pentru mine?

Stăpânul piticilor avu o ezitare, dar răspunse totuși:

– Am făcut așa cum mi-ați cerut...

Uriașul ridică o carte făcută ferfeniță deasupra capului și izbucni în hohote de râs. Jared își dădu seama că râdea la fel ca Jared cel Neadevărat pe care îl înfruntase pe holul școlii în timpul concursului de scrimă.

Jared suspină tare și Simon îl înghionti cu cotul.

– Ai fost amăgit, stăpâne al piticilor. Dar nu mai contează. Am *Ghidul* lui Arthur Spiderwick, spuse Mulgarath. Ultimul lucru de care aveam nevoie ca să îmi încep domnia.

Korting făcu o plecăciune adâncă.

– Tu ești marele stăpân pe care îl aștepta lumea noastră!

– Poate că sunt acest mare stăpân, dar nu sunt sigur că voi sunteți servitorii de care am nevoie. El ridică o mână, iar goblinii amuțiră cu ochii la el.

– Omorâți-i! răcni uriașul.

Totul se petrecu cu atâta repeziciune, încât Jared nu ar fi putut să descrie ce se întâmplase sub ochii lui. Goblinii se aruncară înainte, unii luând armele făcute de pitici, alții atacând doar cu ghearele și cu dinții. Piticii avură o clipă

Omorâți-i!

de șovăială, începură să strige, iar acel moment fu de ajuns ca să încline balanța în favoarea goblinilor.

Aceștia zgâriară, sfâșiară și mușcară până ce nici un pitic nu mai rămăsese în picioare.

Jared se simți amețit și scârbit. Era prima oară că văzuse cu ochii lui cum cineva era ucis. Uitându-se în jos, simți că îi venea să verse.

– Trebuie să îi oprim.

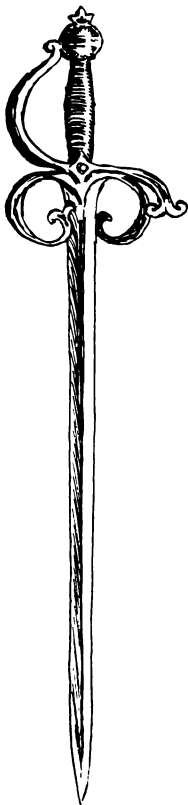
– Nu avem cum să facem asta de unii singuri, uite câți sunt! îi spuse Mallory. Jared aruncă o privire la sabia pe care fata încă o ținea în mână, la tăișul fin care reflecta soarele ce se pregătea să se ridice. Dar o sabie nu ar fi fost suficientă ca să termine cu toți monștrii.

– Trebuie să îi spunem mamei ce se întâmplă, spuse Simon.

– Dar nu o să ne creadă! oftă Jared. Își șterse ochii umezi cu mâneca și încercă să nu se mai uite în jos, spre trupurile sfărtecate din carieră. Ce ne facem dacă nu o să ne creadă?

– Oricum trebuie să încercăm, insistă Mallory.

Și cu aceste cuvinte, cu țipetele piticilor încă răsunându-le în ureche, cei trei frați Grace porniră spre casă.

*Sfârșitul
Cărții a Patra*

Cine e oare prizonierul?
Ghidul e și el pierdut?
Pot trei copii fără puteri
Să facă tot ce-i de făcut?

Pot ei să înfrunte un uriaș
Cu un plan mârșav în gând?
Toată lumea să distrugă,
Stăpân s-ajungă pe pământ?

Sau mai există cineva,
Mai curajos și înțelept
Cu un uriaș să se războiască
Și totuși el să izbândească.

Cine e eroul nostru
Voi vă întrebați uimiți?
Dar nu mai stați pe gânduri,
În Spider 5 îl și găsiți!

Mulțumiri

Tony și Holly ar vrea să-i mulțumească
lui Steve și Diannei pentru înțelegere,
lui Starr pentru onestitate,
lui Myles și Lizei pentru că ne-au împărtășit visul,
lui Ellen și lui Julie pentru că
ne-au ajutat să-l transformăm în realitate,
lui Kevin pentru entuziasmul
și încrederea în noi,
și îndeosebi Angelei și lui Theo –
nu există destule superlative pentru a descrie
răbdarea cu care ați suportat nesfârșitele nopți
discutând despre Spiderwick.

CRONICILE SPIDERWICK.

1. Cartea fantastică
2. Ochiul magic
3. În ghearele goblinilor
4. Copacul de fier
5. Răzbunarea lui Mulgarath

CINE, CARE, E PRIZONIERUL?
GHIDUL E ȘI EL PIERDUT.
POT TREI COPII FĂRĂ PUTERİ
SĂ FACĂ TOT CE-I DE FACUT?

Simon, Jared și Mallory sunt trei copii obișnuiți, așa ca oricare dintre voi. Tatăl i-a părăsit și au fost nevoiți să se mute într-un loc uitat de Dumnezeu. S-ar părea că lucrurile ar cam trebui să se schimbe... Nici o grijă, așa se va și întâmpla! Habar n-au bieții de ei ce li se pregătește, căci cineva, nu se știe cine sau ce, încearcă să le schimbe viața.

O poveste despre ce ți se poate întâmpla dacă vrei să explorezi o casă veche și descoperi un pergament străvechi, căruia trebuie să-i dai de capăt...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-271-9

9 789731 032719

www.rao.ro
www.raobooks.com